

K O B R A

KULTURNÍ OBČASNÍK REGIONÁLNÍCH
AUTORŮ

ČERVENEC 2007 *** ROČNÍK VIII.*** ČÍSLO 7

Citát inspirující:

Při psaní si člověk také vymýšlí, sní, nemusí to s nikým konfrontovat a od nikoho nic čekat, a je to ten nejlepší svět – i když je třeba smutný nebo problémový, pořád je psaní hra. Hra se sebou.

Martina Komárková

Zpíváš

A přicházíš

Tanečním krokem mamby

Stojím

A zaháním

Představu pranýře hanby

Chytáš mě

Roztáčíš

V rytmu touhy a vášně

Netančím

Nezpívám

Přeju si mysli to vážně

Dana Beranová

Literární kluby a jejich smysl

Zajisté smysl mají, zejména ten jičínský, neboť jsou tam pěkný holky a nakonec Josef, když si vezme svůj klobouk, taky není k zahození.

Zajisté se tam nikdo nenaučí, jak se má psát, ale začne třeba trochu na základě přečteného a slyšeného a viděného přemejšlet, jak se psát nemá.

Někteří lidé se přiznali, že se díky LISu otrkali i ve vystupování na veřejnosti (autorské čtení a jiné čtení na veřejnosti) a já se k tomu hlásím též. Kupříkladu ten trend, že připravujeme rozličná vystoupení, který narůstá, tak ten otvírá pro mnohé další dimenzi kulturního bytí a to je skvělé. A taky zas novináři mají o čem psát.

Vždyť přece to setkávání není jen v kritice napsaného. Tahle komunita cejtí určitou sounáležitost, která obohacuje v mnoha ohledech.

Těch hledisek PRO klub a kluby je mnoho a my je víme (někdy třeba jen podvědomě), ani se o nich nemusíme ujišťovat.

proChor

P.S. Jsou prázdniny, a tak jsem si udělal volno. Úvodník napsal Prochor. Myslím, že pochopil moje slova o spolku s velkým S. On to pojmenoval trefněji – „**komunita cejtí určitou sounáležitost!**“

Tak hezkou dovolenou

Václav

VÍTE, ŽE ...

- V pátek 8.června 2007 se v rámci Večera přiměřených depresí představila v kavárně Obratník v Praze na Smíchově trojice autorů LiSu: Václav Teslík, Bohumír Procházka a Václav Franc.
- V pátek 15.června 2007 se u Prochora na chalupě konal další stmeláč, tentokrát mimořádně zdařilý.
- V pátek 15.června 2007 vyšel v Nových Novinách článek Václava France LiS v Obratníku.
- V pátek 15.června 2007 vyšel v Nových Novinách článek o nové knížce jičínské autorky Ilony Pluhařové O skřítku Stulíkovi (autor článku Martin Žantovský).
- Reportáž z Jičínského poetického jara Jaro po(i)etovalo Jičínem vyšla v Psahlavci (měsíčník chrudimského spolku, číslo 10, ročník I, 6/2007). Autorkou článku a uveřejněných fotografií je účastnice setkání Jana Jirásková.
- V Jičínském čtvrtletníku (číslo 3, červen 2007) vyšel článek Jany Benešové Jičínské poetické jaro (plus fotografie).
- Bohumír Procházka patří k autorům, kteří často přispívají do regionálních periodik, jako např. v pátek 29.června 2007 do Nových Novin článkem Výstava o Mariánské zahradě.
- V rámci 51. Šrámkovy Sobotky vystoupil LiS v úterý 3.července 2007 na zahradě Šrámkova domu se svým programem Přejde den aneb Pracovní den Vladimíra Vaška na poštovním úřadě v Místku. V programu účinkovali (Jana Benešová, Hana Runčiková, Bohumír Procházka, Josef Jindra, Václav Teslík a Václav Franc).
- V časopise SPLAV (Sobotecký pravidelný lehce avantgardní věstník) č.5 (středa 4.7.2007) vyšel článek Jakuba Novosada Hvězdná párty na Šrámkově zahradě o vystoupení LiSu v rámci 51. Šrámkovy Sobotky.
- Fotografie z našich akcí můžete najít na stránkách <http://www.fotoarchiv.kx.cz> (z vystoupení v Sobotce, ze stmeláče). Autorem fotografií je Martin Žantovský.

Václav

OTÁZKA PRO ... VÁCLAVA TESLÍKA

Dozvěděl jsem se, že jsi reagoval na hudebním extempore ministryně obrany. Můžeš nás sdělit, co jsi paní Vlastě Parkanové napsal?

Václav

Vážená paní ministryně,
věren tomu, že ke každé události je vhodné dát své vyjádření až s jistým odstupem, činím tak nyní i já. Jde mi o dvě záležitosti, bohužel, obě z mého pohledu velice nešťastné.

První - nazpívání podivné, a tato podivnost spočívá v jisté ubohosti a hlouposti, hloupé písni. Jak trisťní pro tuto malou, avšak nikoli bezvýznamnou zemi, zemi malebnou - s duší úrodnosti a plodnosti, jak trisťní, že mezi námi žijí lidé, kteří tvář a duši malého národa obracejí k obrazu - jednou východu potom západu. Nakonec stačí si přečíst Hovory s T.G.M. Asi tomu tak opravdu bude. - Chci Vám, paní ministryně, sdělit, že mi postačí rozvinutý nad námi - prapor náš. A dokonce si myslím, že by národu, ke kterému se hrdě hlásím, velice prospělo, kdyby námi volení zástupci našli textaře, kteří by o tomto praporu svedli napsat slušné texty. - Nejspíše bude ovšem nutné opět vyčkat nějakých buditelů, kteří se k tomuto národu budou hrdě hlásit. Těch, kteří jednou pějí ódy na Sovětský svaz a jindy na prapor s hvězdou jinou, máme stále dost. Bohužel!!! Zastírání vlastní pošetilosti nelze později omlouvat jistým pokusem o nadsázku. Ten pokus byl ve skutečnosti nejistým a nic neodlehčil.

Druhá - byl jsem voličem KDU. Je mi opravdu líto, že příště vhodím hlasovací lístek jiné strany - do volební urny, hlasovací lístek KDU vhodím jistě také do urny, přesněji - jeho popel. Křesťané, byť třeba ne zcela ideální (myslím tím sebe), by si měli (dle mého prostého názoru) vážit kreditu Krista, a pokud jsou v podezření, měli by trpělivě vyčkat stranou na dokončení světského soudu. Pan Čunek, tak nečiní, a ještě hůře své bližní nazývá opálenými lidmi, což je hanebné a nelidské ve smyslu křesťanství (ať již jsou některé skupiny obyvatel s ohledem na naše zvyky a chování problematické), a zdá se, že myšlenky pana Čunka by se ujaly velice dobře v jiných hnutích, než jsou ta křesťanská. Po ovoci je poznáte! Můj hlas již Vaší straně nepatří.

Jako přílohu zasílám krátkou říkanku, kterou jsem napsal v roce 1992.

Václav Teslík,
prostý občan, zemědělec, vesničan,
Kozojedy u Jičina,

13.6.2007

NOVÁ KULTURA

Václav Teslík

Měj, občane, názor správný,
jak to doba káže!
Neb manažer neúnavný
má děs z kamufláže.

Výchovu je nutno vésti
pěkně za ručičku,
by zas rostli konzumenti,
hvězdičky na tričku.

Ne ty rudé, pa málčikach
nové spasitele
přivítáme. Moje holka
už jim postel stele.

1992

ZAJÍMAVOSTI NA WEBU ...

<http://www.czlit.cz>

Zájemci o současnou českou literaturu určitě dobře znají tento web, neboť je to vlastně takový slabikář. Pro ty z vás, kteří výše uvedené stránky neznají, vřele doporučuji. Co zde můžete najít? Především aktuality z literárního dění, dále upoutávky na nové zajímavé tituly, přehled autorů a jejich děl, přehledy literárních časopisů, literárních agentur, institucí, festivalů a veletrhů, dále například přehled knižních cen, ale i kalendář soutěží a cen (s propozicemi). Jedna z podsekcí se zabývá i českou literaturou v zahraničí. A pochopitelně jsou zde i zajímavé odkazy na další stránky.

Tvůrcům stránek můžete adresovat i svoje dotazy a náměty, takže si zde určitě najdete ty své potřebné informace.

Přiznám se, že zde rád čtu aktuality, kde jsou například zajímavé rozhovory s lidmi kolem literatury, dále upoutávky na zajímavé tituly a pochopitelně i propozice soutěží.

Přeji vám, abyste na <http://www.czlit.cz> vždycky našli to, co hledáte!

Václav

V OBRATNÍKU

Na základě slyšeného (a viděného) nabyt jsem přesvědčení, že kdo nebyl v Obratníku, jako by nebyl. Prostě v Obratníku se musí být a pak už je k Nobelovce blízko. Nu, přesněji, relativně blízko. A tak jsem se náležitě tetelil, když mne Zorka pozvala. Poněkud mne zarazilo, že pozváni jsme byli tři, ale však těch kandidátů na cestu do Švédska taky není jeden.

Bylo vedro, v autě jsme pili vodu a Václav i při řízení stačil na ten nádherný rozmach ruky majitelů „odsud a pocud“ nám to všechno patří. Myslíl tím půdu živitelku a pro něj zdroj, vlastně půdu – múzu. Pochopil jsem jak to má snadné: tudy někudy chodí po mezích, poslouchá zpěv ptactva, pozoruje ve větru vlnící se obilí a to už pak napsat báseň není problém.

Přijeli jsme včas a tak jsme mohli začít podle starého dobrého našeho zvyku, tedy pivem. Pak jsme vstoupili. Do Mekky české literatury, do Olympie světových básníků, do kavárny Obratník na Smíchově. Nechtěl jsem kamarádům kazit radost, potlačil jsem svůj povzdech, že jsem si literární Parnas představoval větší. Padesát, či více aplaudujících diváků tu nebylo. Básník u našeho stolu měl hlavu hluboko skloněnou nad svou sbírkou, kterou choval na kolenách. Tak skloněnou, že porážel láhev piva na stolu, kterou jeho dáma přidržovala, aby nepolíil knihu. Většina přítomných tu totiž měla své dámy. Jen já měl vedle sebe dva Vašky. Ale to už jsem prohlédl. Básník s velikou hřívou vlasů vedle u stolu na kolenou sbírku neměl a hlava mu padala, neb byl ožrat. Jeho dáma nám posléze sdělila, že ona má papíry na hlavu. V takové společnosti nemám šanci.

Zorka to uvedla, kytara zahrála, básníci, i prozaici četli, Václav uměl většinu svých věcí nazpaměť. Zapamatoval jsem si jednu holku, seděla u předního stolu, když poslouchala, měla mírně otevřenou pusou, jako to dělává Robert Redford, když byl neodolatelný. Slušelo jí to. Ale měla tam kluka. Kdyby ho neměla, bylo by to stejné - Redford nejsem. Vlasatý básník předvedl, co umí jen básníci. Na dobu svého vystoupení totálně vystřízlivěl. Básnířce koketně vyčnívalo ramínko, což patrně patří k hnutí DADA, které reprezentovala. Taky si pamatuju, jak byl Radek Lehkoživ krásně sprostý, ale říká se tomu že funkčně. Nepohoršovalo mne to. Vedro ano. Podivné reakce básníka vedle trochu. Protože jsem na jeho podivné reakce nenašel pojmenování. Nejpřílehavější zdálo se mi slovo „hýkání“. Ale třeba to byl jen bohemský projev souhlasu. Ještě jsem se nenaučil mezi básníky žít.

proChor

Literární spolek při KVČ reprezentoval Václav Teslík výběrem ze svých básní, Václav Franc četl ze své knížky František a proChor krátkými prózami. Všichni byli střízliví.

STMELÁČ U PROCHORA

Když jsem se blížil v pátek 15.června kolem půl šesté odpoledne do prochorova hájenství, začínalo pršet. Říkal jsem si, že je to „v háji“, ale nakonec se počasí umoudřilo a užili jsme si to letošní stmelování, jak se patří!

I účast byla hojná (ačkoliv některé tradiční opory chyběly): Monika Eberlová, Martin Žantovský, Hana Runčíková, Petr Veselý, Václav Teslík, Josef Jindra, Dana Beranová, pochopitelně Bohumír Procházka a Václav Franc. Jako host přišla Ilona Pluhařová, čerstvá autorka knihy pohádek O skřítku Stulíkovi (svoji knihu představila a peripetie s vydáním nám vylíčila).

Nechyběla ani tentokrát vernisáž s prochorovými fotografiemi z akcí na Jičínsku s úvodním slovem Petra Veselého.

U ohně se uspokojovaly nejen chuťové potřeby, ale mluvilo se o našich minulých či budoucích akcích, o literatuře, o levicových intelektuálech a na přetřes přišla celá řada dalších více či méně aktuálních témat.

Došlo i na vlastní tvorbu, pochlubil jsem se já se svou prózou o jednom všedním dnu a Hana Runčíková se svými básněmi. Před půlnocí jsme si zarecitovali, pochopitelně nechyběl Teslíkův Gellner, ale i já jsem zalovil v paměti a přidal pár osvědčených. Prochor se přidával hrou na svou „balalajku“.

Vydrželi jsme až do dvou hodin po půlnoci a nakonec nás rekordních sedm účastníků u Prochora přespalo. Prochor s Veselým se sice těšili na noc pod širákem, ale nakonec po přeháňce se utíkali schovat do chatky.

Ráno bylo chladnější a opět deštivé, ale kafe nás rozehrálo a diskuze pokračovaly dál. Hanka líčila svoje peripetie při cestě na přijímačky do Olomouce vlakem, mimochodem blahopřejeme dvěma přijatým budoucím studentkám - vysokoškolačkám Hance Runčíkové a Monice Eberlové.

Nechtělo se nám domů, ale museli jsme. Po půl desáté poslední zbytky vytrvalců daly vale Prochorovi, ale ten má takové divné chutě, rád by si stmeláč ještě letos zopakoval, takže kdo ví ...

Václav

SMRADLAVÝ PES (150 KRÁTKÝCH ROMÁNŮ V JEDNÉ KNIZE)

Martin KOMÁREK

Na Komárkovu knihu jsem v knihovně narazil náhodou a přiznám se, že jsem ji přečetl se zájmem. Pochopitelně jako každý písíci člověk i já si dělám krátké poznámky, které, jak věřím, někdy použiji ve své tvorbě. A Komárkova knížka mně ty moje postřehy připomíná. Jedná se vlastně o jakési novodobé bajky (v řadě případů i zvířata skutečně jednají jako lidé, např. Syssel a sysslice), moudrosti či zajímavé životní situace. Krátká příhoda, má svoji pointu nebo chcete-li i ponaučení.

Pochopitelně, že se nejedná o žádné „romány“, i když jsem kdysi četl takovou zajímavou myšlenku, že lidé, čím dál méně čtou, takže několikasetstránkové romány jsou minulostí. Že přijde doba, kdy bude román mít pár stránek, nejlépe jednu, protože to je tak maximum, co průměrný člověk je ochoten číst. Nakonec přiznejte se, čtete dlouhé reklamní letáky či několikastránkové volební programy? Abych byl stylový, použiji reklamní slogan: „Já tedy ne!“

A Komárek to vyřešil. Nutno říct, že se neopakuje v oněch 150 krátkých příbězích, což je na pováženou. pochopitelně, že některé texty jsou podle mého názoru méně výstižné, zajímavé, ale našel jsem si několik opravdu trefných. A tři z nich si dovolím přiblížit více:

Tak tedy: ZPĚVÁK A MUDŘEC – román o tom, jak člověk touží po něčem, co vlastně má, ale neuvědomuje si to, protože si myslí, že v životě je něco mnohem důležitějšího.

EVROPA A TURCI – román o tom, jak dva strážní debatují při pohledu na turecké vojsko a trochu si jeden z nich zavěští (citují: „Viděl jsem, jak za pouhé tři stovky let titíž Turci, kteří se sem do Evropy derou, budou na kolenou a se zadkem staženým žebrať, abychom je k sobě vzali.“

DANĚ – román o starostovi Kuřimi, který zavedl daň z deště (nepřipomíná vám to něco), ale císař mu dal setnout hlavu, protože se sám rozhodl vybírat k dani z deště ještě daň ze sněhu.

Smradlavý pes není kniha, kam by autor odstavil na slepou kolej náměty, které nechce použít. Spíše naopak, udělal z mnohdy banálního příběhu či anekdoty, dílko pochválení hodné. A stručné! Vzpomínám si na dobu, kdy jsem začínal psát. tehdy mně zkušenější autoři radili, abych si svůj výtvar po nějakém čase přečetl a proškrtal, že tím text jedině získá. A měli pravdu. Je to zkrátka umění říct v pár větách hodně, bohužel jsou i autoři, kteří na mnoha stránkách řeknou velmi málo (někdy skoro nic). Naštěstí Komárkova kniha patří rozhodně k té první kategorii.

Václav

VZPOMÍNKA NA TRNAVU

Čas přijet z Česka měli jsme dva. U Irenky sčítá se zájem o poezii se zájmem o jistého Matěja. U mne zavládla nostalgie po někdejších státoprávním uspořádáním, kdy k cestě do Tater, nebo kamkoli za Váh nemuseli jsme si měnit peníze. První dojem z Trnavy nezklamal. Podobně jako mnohá slovenská města – velká vesnice. Pak přišlo potěšení, že slovenská děvčata jsou stále stejně pěkná jako v době, kdy jsem se na ně nemusel jen dívat. Pak přišlo potěšení z toho, že bedekry nelžou, když nazývají Trnavu slovenským Římem. Je na co se dívat i v architektuře nepohyblivé, historické. Krásně se tu spojuje: současnost, minulost; moc i bezmoc. Nedaleko sídla slovenského metropolity, barokního arcibiskupského paláce, je vybydlený dům, kde sídlí sqateři.

Před radnicí byl stůl, jak měl být, u něho Andrej obklopený děvčaty, jak bývá. Trnavské literární slavnosti začaly. Pořadatelé, ale i my přišedší, brali jsme si mikrofon a četli poezii, papírky s básničkami pak rozdávali jsme lidem. Byli překvapení, jako bylo by i v Česku a ... nu jak to říci – zájem nebyl takový jaký by si ta poezie zasloužila. I to jako v Česku.

Večer rozložili básníci své knížky a časopisy na jeden stůl a něco k jídlu a pití na druhý stůl. Oba byly velké, o oba byl zájem. Ten s jídlem byl prázdný dříve. Pak byl program – a ten byl bohatší. Písně, slovenské i jiné lidové balady, poezie i próza. Čtená i inscenovaná. Ano, Anka Ondrejková z Mikuláše své básně velmi sugestivně i „hrála“. Palo Garan s širokým kloboukem, který je dřevorubcem, umí své básně nazpaměť a říká je tak, že ..., prostě najednou se všechen pohyb zastaví. Večer byl dlouhý a krásný a ... tak nějak plynule přešel do dalšího dne. Tím dnem byla sobota a všech pětadvaceti lidí chodilo po městě, zastavovalo se na nejkrásnějších místech Trnavy a tu se četlo, nebo zpaměti říkalo co kdo napsal. Bylo vedro, bylo to únavné a krásné. Zněla próza, poezie, Irenka s Matějem své verše i tančili.

Česko – slovenská vzájemnost? V knihkupectví na pěší zóně mají regál a na něm napsané: Česká literatura. Najde se tu Viewegh, Kohout, Lustig, ale i Hašek. Přátelé prozradili, že mnoho studentů učí se z českých knih. Samozřejmě nepřeložených. Inu, ta vzájemnost vždycky byla trochu asymetrická.

Na hranicích ve vlaku kontroly jsou. Ale pasu netřeba, stačí občanka.

Prochor (přetištěno z Prochorovin se souhlasem autora)

LITERÁRNÍ BENEŠOVSKO

Když jsem žádal kolegu o zastupování po dobu mé dovolené koncem června, zeptal se mě: „To jedeš na nějaký Literární Benešov?“ Nejel jsem na literární akci, ale já nakonec na svých cestách stejně literaturu mapuji, ať dobrovolně či nedobrovolně, takže přijmete pozvání na krátkou procházku Literárním Benešovskem!

Vždyť třeba už moje první vstoupení na zámek Konopiště je také literárním činem. Vzpomeňte na Haškova Švejka a jeho první větu o zabitém Ferdinandovi.

Ale já se vám musím přiznat, že jsem si návštěvu zámků (Konopiště, Vrchotovy Janovice, Jemniště) a hradů (Český Šternberk) nevybral náhodně. Když už jsem se jmenoval tím monarchou Václavem V., tak si musím okouknout ta všechna sídla, abych šel s dobou. Jen jsem si do svého deníčku poznamenal, že nikdy nesmím jet do Sarajeva!

Jinak je Konopiště majestátní, překrásný park a nedaleký rybník, zámek je v obležení cizinců, výpravy z celé Evropy si zde podávají dveře, dokonce jsme zde zažili i Japonce!

Jen jsem posmutněl, když jsem zjistil, že o pobytu Járy Cimrmana na Konopišti nemají povědomí. Na můj dotaz ohledně dvojníka Františka Ferdinanda d' Este, jakéhosi Nývltů, průvodkyně jen kroutila hlavou a smála se!

Ale vážně, v každém místě najdete nějakou tu literární stopu. Tak například v Benešově se narodil spisovatel Karel Nový (napsal např. román Městečko Raňkov, kde mu byl právě Benešov vzorem). Nový román po 2.světové válce přepracoval a je známější pod názvem Plamen a vítr. A právě Nového hrdina pekař Chlum (Nový pocházel z rodiny chudého pekaře) se stal předobrazem díla Vladislava Vančury, a to románu Pekař Jan Marhoul (údajně román napsal v Benešově). Vančura patří mezi další významné osobnosti Benešovska, neboť zde studoval na místním gymnáziu.

Na též ústavu studoval jen o pár desetiletí později Michal Viewegh, o kterém ještě bude řeč.

Vrchotovy Janovice se zase mohou pochlubit tím, že zde společně s majitelkou zámečku Sidonií Nádhernou pobýval jičínský rodák a literát Karl Kraus. Stejně tak ve zdech Janovického zámku tvořil pražský rodák básník Rainer Maria Rilke či malíř Max Švabinský.

Je zde i expozice věnovaná osobnostem českého kulturního a politického života 19.století (např. Palacký, Erben, atd.). Je zde i stůl Karla Jaromíra Erbena, miletínského rodáka. Jeden návštěvník si u něj povzdechl: „Tak tady psal tu Kytici, co jsme se ji museli ve škole učit!“

Při návštěvě Vlašimi jsem zjistil, že zde žil český básník Jiří Žáček (snad odtud pochází jeho žena). Snad i jeho knížka Aprílová škola

vznikala ve Vlašimi, neboť se v místní porodnici narodili jeho dvě děti Markéta a Jakub. A to jsem se dozvěděl, že Jiří Žáček, než pověsil svoji původní profesi na hřebík a začal se živit psaním, pracoval v Benešově, kde jeho bývalý zaměstnavatel vydal na Žáčkovu počest společně s Muzeem okresu Benešov v roce 1996 jeho esej Chvála mateřštiny.

V muzeu ve Vlašimi jsem si koupil knížku Blanické literární zajímavosti, která mapuje literární počiny v souvislosti s památným Blaníkem a legendou o rytířích v něm přebývajících. Mimochodem v Řehči budeme muset taky nějakou tu horu s vojskem vymyslet. Autorem knížky je jistý Radko Bílek (používá i pseudonym Jindřich Robl), prý místní nadšenec, ale jak jsem později zjistil, je to sobotecký rodák a dokonce bratr Karola Bílka ze Starých Hradů, kterého jistě znáte nejen z tamního Památníku národního písemnictví.

Nemohli jsme si nechat ujít ani Sázavský klášter, který se také významně podílel na rozvoji staroslověnštiny. Město Sázava se může pyšnit i tím, že zde žil a žije Michal Viewegh. Mimochodem v informačním středisku můžete zakoupit všechny jeho dosud vydané knihy, dokonce i novou knížku Andělé všedního dne.

V Sázavě se narodil i Jiří Voskovec, má zde společně s Janem Werichem i svoje náměstí.

Ale nejenom literaturou je člověk živ!

Projeli jsme se „posázavským pacifikem“, obdivovali krásy Sázavy – řeky, navštívili i další okolní místa a místečka. Prošli jsme se průhonickým parkem, navštívili městečko Votice a seznámili se s městem Říčany, odkud pochází první česká SuperStar Aneta Langwerová (mimochodem mají tam hrozně rozkopané vlakové nádraží).

Museli jsme konstatovat, že všude je něco zajímavého, něco k vidění, takže ani vy neseďte doma a „alou do světa“!

Jen mě trochu mrzí, že někteří průvodci nás tahají za nos, třeba jako ten jeden na nejmenovaném zámku, který tvrdil, že Albrecht z Valdštejna padnul v bitvě u Chebu v roce 1622!

A když vás něco zaujme, tak nám to napište pěkně za tepla do Kobry, abychom věděli, kam se příště třeba podívat!

Václav

P.S. Na svých cestách prolézáme pochopitelně i knihkupectví. Líbilo se mně jedno knihkupectví ve Vlašimi, snad na Palackého náměstí. Paní prodavačka byla ochotná a sdílná. Zklamal jsem ji, protože jsem si nic nekoupil a zbaběle se vymlouval. Ale my už opravdu nemáme kam ty nové knížky dávat !

Tři králové z Jičína ve smíchovském Obratníku společně s organizátorkou Večerů přiměřených depresi Zorou Šimůnkovou.

KOBRA

Kulturní občasník regionálních autorů
Vydává Literární spolek při Městské knihovně v Jičíně
jako interní tiskovinu.

Připravil : Václav Franc, K Hájků 1724, 509 01 Nová Paka
Ročník 8. Číslo 7. Červenec 2007.
(10. července 2007)
www.kobra.zde.cz